

Overweging 16 april 2025 jaar C – Heilige Woensdag, Boeteviering

Jesaja 50, 4-9a / Psalm 118 / Matteüs 26, 14-25

Bij de woensdagochtendviering, H. Maria Geboortekerk

Van oudsher was de tijd vóór Pasen bij uitstek de tijd om te biechten. Om ons hart te luchten, te bevrijden van een juk van schuld. Daaraan vooraf zou een gewetensonderzoek moeten plaatsvinden, maar vaak was een biecht, een zoeken naar banale foutjes.

Deze viering, vandaag, kunnen we aangrijpen om het anders te doen. Om werkelijk naar onszelf te kijken, naar onze schaduwkanten - en die eerlijk onder ogen te zien.

Wat zit ons dwars, waar zijn we de fout in gegaan, wat weegt zo zwaar op onze schouders of bezwaart ons gemoed?

Wat hebben we anderen aangedaan, waar hebben we niet geluisterd, waren we afwezig waar we aanwezig hadden moeten zijn? Waar hebben we veroordeeld, geroddeld, anderen tekort gedaan?

En wat hebben we onszelf tekort gedaan, wat hebben we verdragen om de lieve vrede te bewaren, tegen beter weten in?

Zo dopen we straks allemaal wel eens onze hand met Jezus in de schaal. En met de beste voornemens delen we het Brood, maken deel uit van de maaltijd, willen we voedsel zijn voor anderen, verdelen onze aandacht zoveel mogelijk over mensen die het vragen.

Maar zijn we niet vaak geneigd die aandacht alleen te geven aan de mensen die we aardig vinden? Zei Jezus zelf niet dat we ook onze vijanden lief moeten hebben, omdat het te gemakkelijk is om alleen onze vrienden lief te hebben? Spreekt Jezus niet over de splinter in onze eigen ogen? En wie is zonder zonden?

We delen brood, omdat we het zo graag goed bedoelen: we willen liefdevol zijn, goede mensen zijn, goed genoeg bevonden worden. Maar we verbreken zo gauw weer onze beloftes. We zijn maar mens. Begrensd – we schieten altijd wel ergens tekort.

Zo zijn we allemaal soms wel een beetje als Judas. Judas, die ook dacht dat hij een goede keuze had gemaakt, omdat hij wilde dat het geld dat werd verspild aan dure narduszalf, die Maria gebruikte om Jezus' voeten mee te zalven – beter aan de armen kon worden gegeven. Judas, die niet écht kon geloven dat Jezus de Zoon van God was, de Messias.

En als het erop aankomt – zouden wij durven toegeven dat we bij Jezus horen als we daar door wildvreemden op worden aangesproken, of dit ontkennen, zoals Petrus? In de hoop dat er geen haan naar kraait?

Hoe sterk is ons geloof als we echt willen opbiechten wat ons op het hart ligt? Durven we onze schaduwkanten onder ogen te zien, te erkennen en in het licht te zetten? Durven we toe te geven? De ander vergeven, de ander gelijk geven, vergiffenis vragen? Waar voelen we wrok, waar jaloezie? En kunnen we ook onszelf vergeven? We hebben allemaal mededogen nodig. Willen we daar God wel voor nodig hebben, of denken we dat we alles wel zelf kunnen?

Een boeteviering heeft een mooie etymologie: boeten komt uit de visserij. Netten boeten betekent: gescheurde netten repareren. Boeten is dus: goedmaken, herstellen wat kapot is.

Bij visserij denken we aan de leerlingen van Jezus en hoe Jezus van hen vissers van mensen maakte. Zo mogen wij ook 'gevangen' worden in Jezus' netten.

Maar wat als die netten kapot zijn en wij ontsnappen aan zijn liefde – als we in het oneindige water rondzwemmen en daar de weg kwijtraken. In die diepte kunnen we spartelen, met de stroom weggezogen worden, verdrinken. Jezus wil niets liever dan ons daaruit opvissen.

Daarom moeten de netten hersteld zijn, anders kunnen we niet gered worden.

Onze zonden uitboeten klinkt dan opeens best zwaar: het is een kwestie van leven en dood. En Jezus wil dat we leven! Opstaan! In beweging komen! Ons niet laten afdrijven door donkere machten en krachten, maar boven water komen, aan het licht komen.

Als we onze 'zonden' opbiechten – alles wat ons dwarszit – niet alleen over wat anderen óns aandoen, maar vooral wat wij anderen aandoen – dan moeten we zoeken in de schaduw. Het zijn de donkere hoekjes waar de spinnenwebben, de afgeblazen bladeren zich ophopen. Tot die hoekjes vol zijn en meer ruimte vragen. We moeten er met de bezem door om ze op te ruimen, er licht in te laten schijnen.

We moeten kritisch kijken naar ons persoonlijk leven en naar hoe we met onszelf en anderen omgaan. Omdat, als we samenleven, we anderen het leven ook moeten gunnen. Ons leven draait niet alleen om onszelf, immers God heeft ons gelijk geschapen en heeft ons állen lief!

We hoeven niet bang te zijn voor Gods oordeel. Die hangt niet als een zwaard van Damocles boven ons hoofd. Gods oordeel zal geen onheil brengen maar heil. Want Gods liefde is groter dan ons hart, en nog veel groter dan wij ons kunnen voorstellen. God is eindeloos barmhartig en vergeeft ons.

Daarom wordt bijna elke zondag op de een of andere manier benadrukt hoe God ons vergeeft. Denken we maar even aan de lezingen van de vierde zondag van de Veertigdagedag, over de parabel van de Verloren Zoon.

Maar we moeten wel terug willen keren, terug naar het huis van onze Vader. En dat mag met hangende pootjes, ontgoocheld als we zijn. En daar is ook plaats voor een nukkige oudere zoon, ook voor de knechten. Voor de mensen die ons ter harte gaan én de mensen met wie we moeite hebben. We moeten elkaar willen ontmoeten en luisteren naar elkaar, luisteren naar ons hart en luisteren naar Gods woord. En Gods woord

spreekt van vergeving. Daar mogen we in geloven. We worden met open armen ontvangen als we naar God terugkeren. Als we ons op laten vissen in geheelde netten.

Judas deed dat niet – hij luisterde naar de wereldse machten en dreef af en dat bracht hem de dood. Het is aan ons om niet dáárnaar, maar naar Jezus te luisteren, want Hij brengt ons nieuw leven. Hij ís het levende woord van God. Wij mogen vertrouwen op Gods liefde en God vertrouwt ons Zijn liefde toe. Ons geloof is een mysterie, een daad van vertrouwen.

Laten wij dan ook vertrouwen op zijn barmhartigheid en genade als we voor God uitspreken waar we spijt van hebben, wat ons dwars zit en waar we vergeving voor nodig hebben. En ons niet laten verblinden door zijn dood, maar vertrouwen op zijn opstanding. En dat we mét Hem kunnen opstaan.

Dan zijn onze netten, is onze relatie, hersteld. Dan maakt God alles weer heel. Amen.